

Bobi — modna dama

O, vidim vas že, otroci veliki in mali, kako boste z glavicami majali in dejali: „Ta pa že ni resnična! Da bi bil Bobi modna dama, si je izmislila gospodična — sama.“

Kaj, izdam Vam brez ovinka,
da se Nuška včasih šminka.
Nad oči dva črna loka,
ves obraz zakrije moka,

V kuhinji je kisl pesa,
repek vanjo in ušesa. —
Ziblje glavo levo, pravo
in ponaša se gizdavo.

na debelo preko noska,
da je bela kakor goska,
rahlo rdeče lica, brado,
Nuška je dekletce mlado.

Bobi v kotu nepremično
opazuje gospodično,
pravi: „Rdeče, črno, belo,
menim, da mi bo uspelo.“

Ukrade z mizice zrcalo,
da našminka se za šalo. —
V shrambi v vrečici je moka,
oprši si temna boka,

v smetano pomoči robček,
belo čelo bo in gobček,
v sobi Nuškin tintnik zvrne,
trebuh, šape so že črne.

„Zdaj razlike ni med nama,
zdaj sem tudi modna dama,
kaj poreče gospodična,
ko opazi, da sva slična.“

Mokra dlaka ga ščegeče,
Nuška, čuvaj se nesreče.
Že prepozno je svarilo.
Bobi „šminka“ Nuški krilo.

Spušča naokrog odtise:
črne, bele, rdeče lise,
ko ves v krilo se obriše,
skozi duri jo pobriše.

Solze ji rose obličje,
skvarijo vse lepoticje . . .
Smola! Črno, belo, rdeče,
danes barve so nesreče.